Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. 15 Januar 1903. 52 Aargang.

Det tyvende Aarhundrede.

Nogle af dets vigtigste Begivenheder. — Tidernes Tegn.

(Af Ældste C. C. A. Christensen.)

(Fortsat fra Side 7.)

Der er imidlertid endnu to meget mærkværdige Profeter i Vente, som ogsaa skulle lide Martyrdøden i de sidste Dage, og kort før Herren sætter sine Fødder paa Oliebjerget; deres Virkekreds er udpeget paa det tydeligste saavelsom de Mirakler og underfulde Gjerninger og Begivenheder, som ville ledsage deres korte Mission, der varer tre og et halvt Aar. Skuepladsen for deres Virksomhed er det gamle Jerusalem, som da vil være gjenopbygget og beboet af Jøderne.

Vi ville lade Aabenbareren Johannes drage Fremtidens Slør lidt til Side og lade ham beskrive Scenen:

„Og mig blev givet et Rør, ligesom en Maalestok, og Engelen stod der, sigende: Staa op og maal Guds Tempel og Alteret og dem, som tilbede derudi, men Forgaarden udenfor Templet, gaa den forbi, og maal den ikke, thi den er given Hedningerne; og de skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrretyve Maaneder ($3^1/_2$ Aar). Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle profetere tusinde to hundrede og tredsindstyve Dage, iførte Sække. Disse ere de tvende Olietræer og de tvende Lysestager, som staa for Jordens Gud; og dersom Nogen vil gjøre dem Skade, udgaar der Ild af deres Mund og fortærer deres Fjender; og dersom Nogen vil gjøre dem Skade, bør det ham saaledes at ihjelslaas.

Disse have Magt at tillukke Himmelen, at der ingen Regn skal falde i deres Profetis Dage; og de have Magt over Vandene, at forvandle dem til Blod, og at slaa Jorden med allehaande Plager, saa ofte de ville. Og naar de faa fuldendt deres Vidnesbyrd, skal det Dyr, som opstiger af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde dem og ihjelslaa dem; og deres Legemer skulle ligge paa den store Stads Gader, hvilken i aandelig Mening kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor vor Herre er korsfæstet, og nogle af Folkeslagene og Stammerne og Tungemaalene og Hedningerne skulle se deres Legemer tre Dage og en halv, og ikke tilstede deres Legemer at lægges i Graven, og de, som bo paa Jorden, skulle glæde sig over dem og fryde sig, og de skulle sende hverandre Gaver, fordi disse to Profeter vare dem til Plage, som bo paa Jorden. Og efter de tre Dage og en halv kom Livsaande fra Gud i dem; og de stode paa deres Fødder, og en stor Frygt faldt paa dem, som saa' dem; og de hørte en stærk Røst fra Himmelen, som sagde til dem: Stiger hid op! Og de stege op til Himmelen i en Sky, og deres Fjender saa' dem. Og i samme Stund skete et stort Jordskjælv, og Tiendedelen af Staden faldt, og der blev ihjelslagne i Jordskjælvet syv Tusinde Personer, og de andre bleve forfærdede og gave Himlens Gud Æren.

Og det andet Ve er til Ende, se, det tredie Ve kommer snart.

Og den syvende Engel basunede, og der hørtes stærke Røster i Himmelen, som sagde: Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed" (Aab. 11: 1—15).

Hvorledes mon vor sekteriske, aandeliggjørende Præstestand vil forklare disse storartede Begivenheder, som her saa tydeligt ere beskrevne af den Discipel, som Jesus især elskede? Han var ikke alene, ejheller drømte han alt dette; men der var hos ham en hellig Engel, som havde en speciel Mission til stor Fordel for Johannes og igjennem ham til alle Mennesker, som maatte faa Anledning til at læse, hvad han den Gang saa' og nedskrev efter Guds Befaling; især vilde det være til Gavn for de Sidste-Dages Hellige, der selv ville nyde den Helligaand — som er Profetiens Aand — ved hvilken de ville blive i Stand til at fatte Meningen af de gamle Profeters Forudsigelser; thi „ . . . det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere, og de Unge blandt eder skulle se Syner, og de Gamle skulle have Drømme; ja endog over mine Trælle og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle profetere, og jeg vil lade ske Under i Himmelen oventil, og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdamp. Solen skal forvandles til Mørke og Maanen til Blod, førend Herrens den store og herlige Dag kommer; og det skal ske, hver den, som paakalder Herrens Navn, skal frelses" (Ap. Gj. 2: 16—21).

En anden højst mærkværdig Begivenhed er omtalt af Profeten Daniel; den staar i nøje Forbindelse med Frelserens anden og herlige Tilkommelse og vil derfor finde Sted i det tyvende Aarhundrede. Det er ved tidligere anførte Skriftsteder vist, at Herren ikke agter at komme alene, men at „mange tusinde hellige Engle" ville komme paa samme Tid, som han kommer i Himmelens Skyer; Profeten Daniel havde som en udkaaret Seer et betydningsfuldt Syn, der viste ham nogle af Verdens mærkværdigste historiske Begivenheder lige fra hans egen Samtid indtil de sidste Dage, da „Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, er given til det Folk, som ere Hellige af de høje Himle; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle tjene og lyde ham" (Dan. 7: 27).

I det allegoriske Syn, som Daniel havde, blev fire af Verdens mægtigste Rigers Historie fremstillet ved fire forskjellige Dyr, som efterfulgte hverandre og betegnede det babyloniske Rige under Belsazar, det persiske Rige under Cyrus, det græske Rige under Alexander og endelig Romerriget, der i flere Henseender var anderledes end de foregaaende, og ud af hvilket det lille Horn opkom, der betød Pavemagten med dens forskjellige Afdelinger af frafaldne Sekter.

„Jeg (Daniel) agtede nøje paa Hornene, og se, et andet lidet Horn opkom imellem dem, og tre af de forrige Horn bleve oprykte for det; og se, der var Øjne som Menneskens Øjne paa dette Horn, og en Mund, som talede store Ting.

Jeg saa', indtil at Stolene bleve satte, og den Gamle af Dage satte sig; hans Klæder vare hvide som Sne, og Haaret paa hans Hoved som ren Uld, hans Stol var som Ildsluer, Hjulene derpaa som brændende Ild. Der var en Ildstrøm, som udflød, og som udgik fra ham: tusinde Gange tusinde tjente ham, og ti tusinde Gange ti tusinde stode for ham; Retten blev sat, og Bøgerne opladte.

Da saa' jeg til, for de store Talers Røst, som Hornet talede; jeg saa' til, indtil det Dyr blev ihjelslaget, og dets Legeme omkom og blev hengivet til at brænde i Ilden.

Og angaaende de øvrige Dyr da borttog man deres Magt; thi dem var givet, hvor længe de skulde leve, indtil bestemt og belejlig Tid.

Jeg saa' i Synerne om Natten, og se, der kom En i Himmelens Skyer som Menneskens Søn; og kom ind til den Gamle af Dage, og de førte ham frem for ham, og han gav ham Magt og Ære og Rige, at alle Folk, Almue og Tungemaal skulle ære ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige, som ikke skal fordærves" (Dan 7: 8—14).

Den Gamle af Dage — denne majestætiske Personlighed, betjent af sine Tusinder af villige Undergivne — vil være tilstede i al sin himmelske Herlighed paa den Tid, da Menneskens Søn kommer i Himmelens

Skyer; thi „han kom ind til den Gamle af Dage, og de førte ham frem for ham". Han vil altsaa være paa Jorden før den Tid og saaledes være i Stand til at modtage sin høje himmelske Gjæst — Menneskens Søn med hans talrige Følge af himmelske Væsener — paa en værdig Maade. Der har været forskjellige Anskuelser og Meninger, angaaende hvem den Gamle af Dage egentlig kunde være, og de fleste have troet, at han var Gud Fader selv — den første Person i Guddommen efter den almindelige kristne Opfattelse om Guddommen — men dette vil bringe os i den Forlegenhed, at Faderen maatte komme til Jorden først for at modtage Hyldest af sin Søn, som han jo havde haft ved sin højre Haand hele Tiden, og samtidig for en Tid efterlade sit himmelske Rige uden nogen guddommelig Hersker. Det var derfor intet Under, at Herren opklarede denne mystiske Fremstilling ved Aabenbaring til de sidste Dages store Profet, Joseph Smith, for hvem han havde aabenbaret saa mange andre vigtige Sandheder, og med den Forklaring, som han fik angaaende den Gamle af Dage, bliver dette Skriftsted tydeligt nok.

Den Gamle af Dage — Adam, alle Menneskers jordiske Stamfader — er den ældste Mand af den menneskelige Familie, og selve Slægtlinien føres tilbage til ham, hvad Frelserens Komme i Kjødet angaar.

Imod denne Forklaring vil man maaske indvende, at Adam er den første og derfor den største Synder, efterdi han paa Grund af sin Overtrædelse i Edens Have bragte Døden over alle Mennesker. Dette er imidlertid en højst uretfærdig og overfladisk Bedømmelse af Adams Fald. Adam spiste af Træets Frugt sammen med Eva, hans Hustru, den eneste Kvinde paa Jorden, efterat hun var bleven forført af Slangen eller Djævelen. Havde han vægret sig, da hun havde nydt af den forbudne Frugt, vilde hun alene være hjemfalden til den Straf, som var fastsat, og kun hun vilde være bleven uddreven af Edens Have, medens Adam havde maattet blive tilbage alene, hvilket Herren havde erklæret ikke at være godt; men hvorledes skulde han saa kunne opfylde det først givne vigtige Bud om at formere sig og opfylde Jorden? Han havde derfor intet Andet at gjøre end at dele Skjæbne med sin Hustru (hvad enhver oprigtig og trofast Ægtefælle altid vil gjøre), og derved kom Døden ind i Verden. Vi have ikke i Bibelen nogensomhelst Hentydning til, at vore første Forældre senere begik Synd, men derimod stærke Beviser for, at deres Børn bleve oplærte om Gud, og nogle af dem ere endogsaa omtalte som særlig udmærkede Mænd i Guds Øjne, hvilket de ikke kunde være, dersom Adam og Eva selv havde været ugudelige. Saaledes finde vi den retfærdige Abel, som bragte Herren et velbehageligt Offer — et Lam — der var et Sindbillede paa det Guds Lam, som var slagtet, før Verdens Grundvold blev lagt (1 Pet. 1:19, 20 engelsk Oversættelse), og følgelig var Abel bleven opdraget og undervist af sine Forældre om For-

løsnings-Planen — Forsoningen ved Kristi Opofrelse — efter den Forjættelse, som Herren gav Eva paa samme Tid, som han foreholdt dem Følgerne af deres Fald, nemlig, at hendes Sæd (Frelseren) skulde knuse Slangens Hoved (1 Moseb. 3: 15). Abel er ydermere af Frelseren regnet blandt Profeterne (Matt. 23: 35) og var saaledes ingen uvidende Person, men en af Herren anerkjendt og bemyndiget Tjener allerede i Menneskeslægtens tidligste Dage; ligesaa var Enok, en anden af Adams Sønner, der siges at have vandret med Gud i tre hundrede Aar, indtil Herren tog ham uden at lade ham smage Døden; denne Enok havde allerede den Gang en fuldkommen Kundskab om Frelseren og skrev endogsaa profetisk angaaende Kristi anden og herlige Tilkommelse, hvortil der allerede er henvist i det foregaaende (Judæ Brev: 14, 15). Vore første Forældre have altsaa været gudfrygtige Mennesker, og skjøndt de ved Faldet vare blevne dødelige, adløde de dog senere det første store Bud: at opfylde Jorden med deres Afkom, hvilket var deres oprindelige og første Bestemmelse.

At mange af deres Afkom bleve ugudelige kan ikke regnes dem til Ansvar, eftersom ethvert Menneske ligesaa vel som Adam og Eva havde sin personlige frie Villie og kunde vælge det Gode, ligesom Abel, Enok, Noa og mange Andre gjorde i de Dage, men de øvrige lode sig forlede til Synd af det samme Væsen, som forførte Moder Eva til at synde, og følgelig maa de tilskrive sig selv Følgerne, saa meget mere som de vare blevne underviste om at tjene Gud og leve i Retfærdighed.

Der er næppe nogen fornuftig Kristen, som vil paatage sig Ansvaret for al den Synd, som hans Efterkommere muligvis ville begaa i kommende Generationer. Hvorfor da holde vore første Forældre ansvarlige for al den Synd, der i omtrent 6,000 Aar er begaaet af de mange Millioner, som have levet i dette lange Tidsrum? Kun det, at alle Mennesker maa dø en Gang som en Følge af vore første Forældres Overtrædelse, kan tilregnes dem, men Paulus siger, at det var, fordi de alle syndede (Rom. 5: 12).

Alle Kristne nære Haab om Tilgivelse for deres egne Synder ved Tro paa Kristus og oprigtig Omvendelse, og tillige forvente de en evig Salighed i Guds Rige formedelst Kristi Forsoning. Hvorfor da ikke indrømme vore første Forældre det samme Haab, især da vi kun vide om en eneste Synd eller Overtrædelse fra deres Side? Dersom alle andre Syndere kunne blive salige, hvorfor da ikke vore første Forældre? Og da det er bevist, at de vare gudfrygtige Folk, som opdroge deres Børn til at tjene Gud og tro paa en Forløser, er det da ikke indlysende, at de maa have opnaaet Salighed for længe siden? Og dersom vi med al vor Synd og vore mange Ufuldkommenheder tør nære Haab om at blive ham (Frelseren) lig og at blive hans Medarvinger til Faderens Herlighed, hvor meget mere maa da ikke vor store Stamfader — den

Gamle af Dage — være værdig til som Patriark og Hoved for hele den menneskelige Familie at samle sine Tusinder af frelste Børn omkring sig paa et bestemt Sted for at byde deres fælles Frelser velkommen? Dette blev vist Daniel i hint mærkværdige Syn, og det vil være en af det tyvende Aarhundredes mærkværdigste Begivenheder.

Hidtil have vi afholdt os fra at henvise til nogen af de mange Aabenbaringer, som Herren i disse sidste Dage har givet sin Kirke gjennem sin Tjener, Profeten Joseph Smith, men vi ville dog i dette Tilfælde anføre af Pagtens Bog, hvad der er givet os i en Aabenbaring den 28 Marts 1835:

„Tre Aar før Adams Død kaldte han Seth, Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Enok og Methuselah, som alle vare Højpræster, tilligemed de øvrige af hans Afkom, der vare retfærdige, hen i Dalen „Adam-ondi-Ahman“ og gav dem der sin sidste Velsignelse. Og Herren viste sig for dem, og de stode op og velsignede Adam, og kaldte ham Michael, Fyrsten, Erke-Engelen. Og Herren trøstede Adam og sagde til ham: Jeg har sat dig til at være Hovedet — en Mængde Nationer skulle udkomme af dig, og du er en Fyrste over dem evindeligen. Og Adam rejste sig op midt i Forsamlingen, og nagtet han var nedbøjet af Alderdom, forudsagde han dog, fuld af den Helligaand, hvad der skulde møde hans Afkom til den sidste Slægt.

Alt dette blev skrevet i Enoks Bog og skal aabenbares i sin tilbørlige Tid“ (Pagtens Bog 107: 53—57).

Alle de hidtil anførte profetiske Skriftsteder henvise til Frelserens anden og herlige Tilkommelse paa Jorden og til de Begivenheder, der enten gaa umiddelbart forud eller ledsage den, men der er andre Begivenheder, som ere omtalte af Guds Profeter og Apostle, og som ogsaa ville foregaa eller i det mindste tage deres Begyndelse i det tyvende Aarhundrede og fortsættes, indtil det slutter, for fremdeles at fortsættes i de efterfølgende Aarhundreder til stor Velsignelse for dem, som maatte leve paa disse lykkelige Tider. Vi sigte til Millenniets Indførelse og de Retfærdiges Opstandelse.

Apostelen Johannes skriver: „Og jeg saa' en Engel fare ned fra Himmelen; han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand; og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satanas, og bandt ham for tusinde Aar, og kastede ham i Afgrunden, og tillukkede og foreglede over ham, at han ikke mere skulde forføre Folkene, indtil de tusinde Aar fuldendtes; og efter dem bør det ham at løses en liden Tid. Og jeg saa' Troner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saa' deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ejheller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand, og de bleve levende og regjerede med Kristo de tusinde

Aar. Men de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse. Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjere med ham tusinde Aar" (Aab. 20: 1—6).

Den her omtalte Engel er uden Tvivl den samme, som er omtalt i en foregaaende Skildring, nemlig Michael (Aab. 12: 7).

Her have vi altsaa en Gjentagelse af, hvad Daniel har beskrevet i sit 7 Kapitel, nemlig at Troner eller Domstole (Dan. 7: 9) bleve fremstillede, hvorpaa disse hellige Personer satte sig for som Konger og Præster at regjere og styre Jordens Affærer sammen med Kristus, der da vil være anerkjendt som Kongers Konge og Herrers Herre igjennem de tusinde Aar, og der vil da herske Fred paa Jorden, efterdi Satan vil være bunden og ikke længere vil kunne forføre Menneskene til at gjøre Ondt; thi „han (Frelseren) skal dømme iblandt Hedningerne og straffe mange Folk, og de skulle sammenslaa deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig" (Esaias 2: 4).

De Hellige, som have gjort sig værdige til som Konger og Præster at dele Regjeringen med deres Frelser, ville da afgjøre alle mulige Tvistigheder blandt Folkene paa en fredelig Maade og blive anbetroede disse høje og ansvarsfulde Stillinger som Regenter.

„Jesus sagde til dem (Disciplene): Sandelig siger jeg eder, at I, som have efterfulgt mig, udi Gjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Trone, skulle I og sidde paa tolv Troner og dømme de tolv Israels Stammer" (Matt. 19: 28). Paulus gaar lidt videre med Hensyn til de Helliges ophøjede Værdighed, idet han skriver:

„Vide I ikke, at de Hellige skulle dømme Verden? Og dersom Verden dømmes af eder, ere I da uværdige til at dømme i de ringeste Sager? Vide I ikke, at vi skulle dømme Englene? endsige timelige Ting!" (1 Korinth. 6: 2, 3).

Disse kongelige Dommere ville være gjenopstandne, hellige, erfarne og udødelige Mænd, udrustede med stor Visdom, saa at de kunne afgjøre enhver Sag, der maatte komme for deres specielle Domstole — thi der vil være mange af dem — og som Præster for Gud ville de kunne dømme i religiøse Anliggender og afgjøre alle sociale eller politiske Spørgsmaal paa en tilfredsstillende Maade; der vil være dødelige saavel som udødelige Mennesker paa Jorden i de tusinde Aar, og ingen Krig vil mere ødelægge deres unge Mænd i tusindvis saaledes som nu; derfor vil deres Tal ved Slutningen af Millenniet være „som Havets Sand" (Aab. 20: 7—9). (Fortsættes.)

15 Januar 1903.

Orden og Protokolføring.

Om dette Emne giver Præsident Francis M. Lyman i Millennial Star nogle udmærkede Raad, af hvilke vi tillade os at give nedenstaaende Uddrag.

Enhver Gren i Konferencen forestaas af en præsiderende Ældste, som benævnes Grensforstander, og hvis Pligt det er at lede Møderne indenfor Grenen og føre de nødvendige Grensprotokoller. Han anviser Kredslærerne tilligemed andre lokale Embedsmænd deres Arbejdsfelt og har Opsyn med Søndagsskolerne, unge Mænds og Kvinders Foreninger og de kvindelige Hjælpeforeninger; tillige modtager og protokollerer han Tiende og Offer. Grensforstanderen kan være en lokal Ældste eller Zions-Ældste, alt efter Konferencepræsidentens Bestemmelse. Zions-Ældsten indtager en Stilling som omrejsende Missionær og stilles i Række næst efter Konferencepræsidenten. Hans særlige Arbejde er at prædike Evangeliet til dem, som ikke kjende det, men han kan ogsaa forestaa en Gren, ligesaavel som en Ældste kan arbejde i en Diakons Embede eller en Apostel som Stavspræsident. Men selv om en Zions-Ældste ikke er beskikket til Grensforstander, maa de lokale Embedsmænd dog forstaa, at disse Missionærer besidde en præsiderende Autoritet over dem ligesom Konferencepræsidenten. Forholdet mellem en lokal Ældste, der virker i Egenskab af Grensforstander, og en Halvfjerds eller Ældste, som udfylder en Mission, svarer til Forholdet mellem en Biskop over et Ward i Zion og et Medlem af Stavspræsidentskabet. Biskoppen leder Møderne, selv om Stavspræsidenten eller hans Raadgivere ere nærværende, men han raadfører sig altid med sine foresatte Embedsmænd med Hensyn til Ledelsen af Møderne eller andre lokale Anliggender.

Enhver Missionær arbejder i en eller anden Gren; thi Grenene danne tilsammen en Konference. Hans Arbejdsrapport skal vise, hvilken Gren han virker i, og maa, dersom det ønskes, nøje angive, i hvilken Del eller Kreds af Grenen han har udført sit maanedlige Arbejde. Han (Missionæren) skal rapportere alle sine officielle Handlinger, saasom Børns Velsignelse, Daab, Haandspaalæggelse og Ordinationer, til Grensforstanderen, for at det kan blive nedskrevet i Grenens Bøger. Grensforstanderen protokollerer alle saadanne Ordinancer, som ere forrettede i hans Gren, hvadenten de ere udførte af ham selv eller Andre, og rapporterer dem til Konferencepræsidenten, hvorefter de ogsaa ville blive optegnede i Konferencens Bøger. Der vil da være en dobbelt Protokol-

lation af de Børn, der ere velsignede, de døbte og konfirmerede Medlemmer, Præstedømmet og saa fremdeles. Det kan indtræffe, at Missionærer komme til at arbejde i en nyoprettet Gren, hvor en lokal Ældste præsiderer; han skal naturligvis ikke lede deres Missionsarbejde, men de skulle respektere ham som den, der holder Grenens Sager i sin Haand; alligevel have de Ret til saa hyppigt, som de finde for godt, at efterse Bøgerne for at overbevise sig om, at de ere i Orden; thi korrekt og fuldstændig Bogføring er ubetinget nødvendig. Grensforstanderen kan holde en Skriver, hvis han kan finde en, der er kvalificeret til denne Stilling, men han er ansvarlig baade for Indskrivningen i Grenens Bøger og for Gjenparten, som han sender Konferencepræsidenten til Indførelse i hans Protokoller. Hvor Grensprotokoller endnu ikke findes, skulle de anskaffes; Grenens dokumenterende Bøger maa aldrig ødelægges under nogensomhelst Omstændigheder, og selv om de ere gamle og ude af Brug, skulle de alligevel opbevares. Mange af de gamle Protokoller ere af den største Vigtighed; ved dem er man ofte i Stand til at bedømme Medlemmernes Stilling og de af Præstedømmet, som ere afgaaede ved Døden. Deres Efterkommere skulle erholde disse Optegnelser i den bedste Orden for paa den rette Maade at kunne udføre Familiens Tempelarbejde. I Tilfælde af, at Personer gjøre Fordring paa Fællesskab med Kirken og Præstedømmet, maa deres Fordringer tilbagevises, dersom deres Navne ikke findes i Bøgerne.

Ankomst og Beskikkelse. Aarets første Selskab af Missionærer ankom til Kjøbenhavn den 7 Januar og bleve beskikkede til at virke i nedennævnte Konferencer:

Joseph E. Jorgensen fra Vernon, Utah, i Kjøbenhavn.
John V. Johnson fra Lindon, Utah, i Sundsvall.
Peter C. Carlston fra Fairview, Utah, i Kristiania.
Louis E. Johnson fra Snowflake, Arizona, i Aarhus.
Hans Hansen jr. fra Pinetop, Arizona, i Aalborg.
Oley Oleson fra Hooper, Utah, i Stockholm.

Besøgende. Med samme Selskab ankom ogsaa Søster Julia C. Hower med sin lille Søn Aaron W. fra Baker City, Oregon, for at besøge Slægtninge og Venner paa Øland ved Sverige.

Forflyttelse. Nedenstaaende Missionærer ere forflyttede som følger:

Nephi C. Wahlström fra Sundsvall til Malmö Konference.
Erick Olson fra Stockholm til Göteborg Konference.
Oley Anderson fra Stockholm til Malmö Konference.
Rasmus Rasmussen fra Trondhjem til Kjøbenhavn Konference.

Dødsfald. Biskop **J. J. Johnson** afgik ved Døden i Burton, Fremont Co., Idaho, d. 14 August 1902. Han fødtes i Wessenby, Fyn, d. 24 Maj 1841, døbtes d. 10 Juni 1860, emigrerede til Utah samme Aar, præsiderede over Aarhus Konference under sin Mission 1884—86 og virkede i 11 Aar som Biskop. **Andrew P. Trane,** født i Holstebro d. 21 Februar 1822, døde i Lehi, Utah, d. 15 Oktober 1902. Fem Dage efter hans Død, d. 20 Oktober, døde hans Hustru, **Johanne Hansen Trane,** født d. 29 Juli 1823 i Ringsted. De annammede Evangeliet d. 4 Juli 1850. Broder Trane var Kirkens Bogagent fra 1850—61, da han emigrerede i Forening med sin Hustru. 1872 blev han ordineret til Højpræst. **Carl Jens Thorbjørnsen** døde d. 31 Oktober 1902 i Logan, Utah, af Alderdomssvaghed. Han fødtes den 26 September 1824 i Smaalænene, Norge, annammede Evangeliet i sit Fødeland i Januar 1862 og emigrerede til Utah 1887. Afdøde var i Besiddelse af en god Karakter og var en trofast Sidste-Dages Hellig. **Johan Frederik Jensen** afgik ved Døden i Salt Lake City d. 11 November 1902. Han fødtes d. 6 Juli 1825 i Søndersted, Sjælland, annammede Evangeliet i 1855 og emigrerede til Utah 1875. Da han blev Medlem af Kirken, beskikkedes han til Dørvogter. Det var i de Tider, da Pøbelen forvoldte „Mormonerne" megen Fortræd, og Broder Jensen var anset for at være en af Kjøbenhavns stærkeste Mænd. **Anne Marie Christoffersen** døde af Tyfusfeber i Richmond, Utah, d. 16 November 1902. Hun fødtes d. 3 Oktober 1886 samme Sted. Som en gudhengiven og kjærlig Datter og sin Moders Støtte er hun dybt savnet. **Katrine Mollerup,** født Andersen, afgik efter et langvarigt Sygeleje ved Døden d. 26 November 1902 i Huntsville, Utah. Hun fødtes d. 31 Oktober 1836 i Rellinge Mark, Fyn, annammede Evangeliet i Kjøbenhavn i September 1883, emigrerede i Forening med Husbond og Børn til Utah d. 8 April 1886. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig. **Marie Andreasen,** født Andersen, afgik ved Døden i sit Hjem i Vineyard d. 22 November 1902 efter et Par Ugers Sygeleje af Gigtfeber. Søster Andreasen fødtes paa Rannshøj Mark, Hormsted Sogn, Hjørring Amt, d. 17 Oktober 1849. Hendes sørgende Mand og Børn maatte 5 Dage efter staa ved Liget af Datteren **Annie K. Andreasen,** der fødtes d. 29 Oktober 1882 i samme Sogn som Moderen. Familien emigrerede i 1891. Afdøde Søstre vare i Besiddelse af stor Tro og Nidkjærhed for Evangeliet og døde med det evige Livs Haab.

Beslutning og Handling ere eet hos Kvinden. Es. Tegnér.

Vore Søndagsskoler.

Det gamle Aar er tilendebragt, og vi ere traadte ind i et nyt. For hvert Aar, der gaar, svinder den ældre Slægt ind, medens en ny voxer op, den, som bærer den kommende Generations Muligheder i sig. De Sidste-Dages Hellige som et Folk have et vaagent Øje med den opvoxende Slægt og en dyb Forstaaelse af den Fremtid, der tilhører den, hvorfor de ogsaa tillægge deres Børns Opdragelse og Uddannelse stor Betydning. Det er en Frugt af Evangeliets Aand og af den Kundskab, som de have modtaget fra Gud gjennem Aabenbaringens Lys, at de Hellige føle det store Ansvar overfor deres Børn og søge at undervise dem om Evangeliets Principper fra deres tidligste Barndom, saa at de fra den yngre Alder kunne lære at handle i Overensstemmelse dermed. Et af de store og væsentlige Midler, som de Sidste-Dages Hellige benytte hertil, ere Søndagsskolerne, hvorhen de kunne sende deres Børn, saasnart disse kunne begynde at fatte og forstaa, hvad der siges til dem af Lærerne. Hvilken stor Betydning det har for Børnene at blive underviste i Evangeliets Grundsætninger kan alene ses af en Aabenbaring, der blev given til Profeten Joseph Smith 1831:

„Forsaavidt som Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, om Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, og om Daab og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dets organiserede Staver. Og deres Børn skulle døbes for deres Synders Forladelse, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse. Og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren" (Pagtens Bog 68: 25—28).

Det blev sagt ved en Forsamling i Washington sidste Foraar, at „Mormonerne" havde de bedste Søndagsskoler i Verden. Det er megen Ros at gjøre sig fortjent til, men det afgiver paa samme Tid et Vidnesbyrd om, at ogsaa Udenforstaaende have deres Øjne henvendte paa vore Søndagsskolers Arbejde.

Ved sidste Efteraarskonferencer i Skandinavien afholdtes der paa een Undtagelse Examen ved de forskjellige Søndagsskoler, hvorved man fik Lejlighed til at bedømme deres Arbejde, og de Udtalelser, som Præsident Skanchy, der overværede samtlige Examiner, fremkom med angaaende de opnaaede Resultater, give godt Haab med Hensyn til disse Skolers Fremtid. Ved hver Konference indbød han de Fremmedes Børn til at komme til Søndagsskolerne og lytte til Evangeliets Principper, blive opmuntrede ved Musik og Sang samt selv deltage i de forskjellige Klasseøvelser, som finde Sted.

Ifølge Meddelelse er der i Søndagsskolerne i Trondhjem 75 Børn, i Bergen 20 Børn og i Sundsvall, Sverige, 46 Børn, som tilhøre Forældre udenfor Kirken. Følgerne heraf kunne ikke overses; thi det hænder ofte, at baade Fædrene og Mødrene blive paavirkede af Børnenes Fortællinger om Skolens Undervisning og senere blive interesserede i de Helliges Møder og annamme Evangeliet.

Søndagsskolerne ere den talrigste Organisation indenfor Kirken og tælle 125,000 Medlemmer, indbefattet de 10,000 Lærere. I Efteraaret afholdtes deres Generalkonference i Salt Lake City, og i Juvenile Instructor, vore Søndagsskolers Organ, skrives herom: „Denne Forsamling af Søndagsskolernes Embedsmænd og Lærere samt øvrige interesserede i Arbejdet var efter al Sandsynlighed denne Organisations største Møde, som endnu er afholdt i Kirken."

Skolernes Præsident, Joseph F. Smith, og deres Hovedbestyrelse overværede Konferencen. Talerne om Søndagsskolesagen ved denne Lejlighed vare meget interessante og vidnede om, hvor stor Vægt der lægges paa Undervisningen og Skolernes Indflydelse paa Børnene. Tillige var Lærernes Exempel og store Ansvarlighed i dette Arbejde særlig Gjenstand for Omtale. I det Følgende gjengive vi nogle af de Udtalelser, der faldt, og henstille saavel til Børnenes Forældre i Kirken som til vore Søndagsskolers Lærere at give Agt paa dem.

Professor Joseph M. Tanner: Søndagsskolens Arbejde vedkommer os alle og er af særlig Vigtighed for Hjemmet. Enhver, som skuer fremad mod Oprettelsen af eget Hjem i den rette Betydning, maa nødvendigvis være en Ven af Søndagsskolen. Denne store Organisation i Kirken er oprettet til vore Børns Undervisning i Aand og Sandhed; derfor er ogsaa Læremethoden, som anvendes, af højeste Vigtighed. Det er nødvendigt, at Lærerne studere Lektien, før de gaa til Søndagsskolen. Opmærksomheden bør absolut være henvendt paa denne Side af Sagen; thi mange Emner kunne ikke tilstrækkelig forklares under Klasseøvelsen, dersom de ikke forinden have været Gjenstand for Overvejelse. Møder Læreren forberedt til Skoleundervisningen, ville Børnene gjøre det samme. Lærerne burde samles een Gang om Maaneden og give Meddelelse om deres Arbejde. Det er ogsaa ønskeligt, at Lærerne ere godt bekjendte med Skrifterne. Hjemmelæsning er meget fordelagtig, og dersom Eleverne ledes til at læse i Hjemmet paa samme Maade, hvilken Opmuntring vil det da ikke være for Forældrene! Resultatet vil blive, at den hele Familie samles for at læse i Skrifterne og forberede sig til Lektierne til næste Søndag. Hjemmelæsning er en smuk Skik og en Opmuntring, naar den bliver tilskyndet ved Exemplet; det er nemlig ikke nok at paaminde Børnene om at læse. Dersom en Fader eller Moder om Aftenen læser op for sine Børn af Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog eller andre af Kirkens Værker, ville de daarlige

Tilbøjeligheder nedbrydes og større Kjærlighed til Evangeliet og Interesse for disse Bøger tilvejebringes. Det ligger os i Særdeleshed paa Sinde at opmuntre de Unges Selvbestræbelser, at faa dem til at fatte disse gode Bøgers Værd, og at det vil være beskæmmende for dem ikke at kjende Skrifterne og deres egen Kirkehistorie. Noget af det hyggeligste er et godt Hjem, og det at have en god Familie bringer enhver Mand Anseelse og Ære. Vi respektere de gudfrygtige Mænd, som ved deres eget Exempel søge at opretholde Hjemmets Renhed, Oplysning og Befæstelse.

Præsident Anthon H. Lund: Det er et herligt Arbejde at lære Børnene den frelsende Plan og Moralens Love, og vore Søndagsskoler skulle benyttes i denne Hensigt. Vi tro, at der næppe er en Organisation i Kirken, hvis Arbejde har saa stor og vidtrækkende Betydning som Søndagsskolerne. Det er ikke en Øjeblikssag, men det vil efterlade Indtryk i de kommende Aar. Lærerne maa være exemplariske og ikke alene lære ved Ord, men ogsaa ved Exempel. Dersom I ønske at se Børnene udøve det Rette, vis dem da Vejen ved eders eget Liv. Lærere, som se gjennem Fingre med de Ting, der fraraades i Visdomsordet, ville ikke opnaa meget ved at lære Børnene. Hvis I som Lærere ønske at øve Indflydelse paa eders Elever, vis dem da i al Alvorlighed, at I tro og mene, hvad I lære, og led dem paa denne Maade ind paa Dydens og Retfærdighedens Stier. Det er ikke alene Søndagsskolens Opgave at udvikle vore Begreber, men ogsaa at røre Hjertets Strenge. Vi maa lære Børnene at stræbe efter Retskaffenhed, faa dem til at elske Dyden for Dydens Skyld, opretholde dem i en bestandig Tro til Gud, deres Skaber, og lade dem modtage Kundskaben om den uendelige Kjærlighed, som Frelseren udviste mod hele Menneskeslægten.

Præsident Joseph F. Smith: Mine Følelser vedrøre Børnene, og jeg ønsker at sige Noget angaaende dem. Der behøves næppe nogen Bevisførelse for at komme til Klarhed over, at vore Børn ville blive saaledes, som vi opdrage dem til at blive. De komme til Verden uden Kundskab eller Indsigt og ere stillede som de mest hjælpeløse Skabninger, der fødes paa Jorden. Det lille Barn begynder efterhaanden at forstaa, efterat det er indtraadt i denne Tilværelse; Alt, hvad det lærer, afhænger af dets Omgivelser, den Indflydelse, under hvilken det opvoxer, den Venlighed, hvormed det behandles, det ædelmodige Exempel, som det har for Øje, de rene Tanker hos dets Fader og Moder; Alt, Omgivelserne, Forældrene og Lærerne, udøver Indflydelse paa det, og i det store og hele dannes det derefter. Barnet, som fødes i Indianerens Hytte, og Barnet, som fødes i luxuriøse Omgivelser, staar næsten paa lige Trin med Hensyn til Erfaring. En stor Del afhænger af den Indflydelse, der gjør sig gjældende under Opdragelsen. I ville lægge Mærke til, at den største Indflydelse paa det barnlige Sind, hvadenten man vil overtale det til at lære eller i det hele taget til at udføre

Noget, opnaas ved Kjærlighed. Ved at opdrage et Barn i uforstilt Kjærlighed kan der udrettes mere Godt end ved noget andet Middel. Et Barn, der ikke kan beherskes ved legemlig Straf eller betvinges ved Vrede, maa holdes i Tømme ved oprigtig Hengivenhed og Sympathi. Jeg veed, det er Sandhed, og Princippet er anvendeligt i enhver Tilstand i Livet.

Søndagsskolens Lærere skulle lede Børnene, ikke ved at foretrække Nogen, ikke ved bitre Ord eller Skjænd, men ved den uforbeholdne Sympathi søge at vinde deres Tillid. Hvis det lykkes Læreren at opnaa Barnets Tiltro, vil det kunne vindes for alt Godt.

Jeg ønsker, det skal forstaas, at den højeste Lov af Gud er at elske Herren vor Gud af vor ganske Sjæl, Sind og Styrke og vor Næste som os selv; og dersom der lægges Vægt paa dette Princip i Hjemmet, ville Brødre og Søstre elske hverandre; de ville være venlige og hjælpsomme overfor Enhver, lægge Mildhed for Dagen og være omhyggelige for hverandres Vel. Under saadanne Omstændigheder vil Hjemmet blive et herligt Sted paa Jorden, og Børnene, som ere opvoxede under dets Indflydelse, ville aldrig glemme de Minder, som knytte sig dertil, selv om de ogsaa blive haardt prøvede i Livet. Hjemmets rene Indflydelse, som de have glædet sig ved, vil opretholde deres bedre Natur og hæve deres moralske Styrke, hvilke Prøver og Fristelser der end maatte møde dem.

Mine Brødre og Søstre i Søndagsskolerne! Jeg beder eder indstændigt at lære og styre eders Anliggender ved en kjærlig Aand og i Taalmodighed, saa at I kunne være i Stand til at overvinde alle Vanskeligheder. Dersom Børn ere trodsige eller besværlige at lede, værer da taalmodige overfor dem, indtil I kunne overvinde det Onde ved Kjærlighed, og I ville komme nærmere til deres Hjerter og blive i Stand til at danne deres Karakter paa en tilfredsstillende Maade.

Undertiden synes Børnene ikke om deres Lærere, og Lærerne blive utaalmodige, besvære sig over Børnene og synes, at de ere meget uartige, ustyrlige og slemme. Børnene fortælle Forældrene deres uvenlige Følelser overfor Lærerne og have ikke Lyst til at gaa i Skolen, maaske fordi Læreren er i et daarligt Lune. Jeg har hørt om noget saadant og veed, det er rigtigt. Men paa den anden Side, dersom Børnene sige til deres Fader eller Moder: „Vi synes saa godt om Lærerne i Søndagsskolen," eller: „Vi kunne saa godt lide vor Lærer i Søndagsskolen, det er den bedste, vi endnu have haft," saa er det et Vidnesbyrd om, at disse Lærere have vundet Børnenes Hengivenhed, og de Smaa ere ligesom Leret i Pottemagerens Hænder, man kan danne dem i den Form, man ønsker. En saadan Stilling bør Lærerne indtage, og dersom I vinde Børnenes Kjærlighed, ville de omtale eder paa denne eller lignende Maade og have Agtelse for eder.

Pasteurs Filosofi og Udødeligheden.

Alle er enige om at tilkjende Louis Pasteur — den berømte franske Bakteriolog — Plads og Rang blandt det nittende Aarhundredes største Naturforskere med lige Evne til at iagttage og til tænksomt at drage Slutninger. Ingen vil da tænke paa at fordunkle hans Anseelse som Videnskabsmand, men langt snarere lægge Vægt paa hans Udtalelser, naar der anføres, hvad han har ytret om den videnskabelige Videns Grænse og om det, der ligger hinsides.

Min Filosofi — skrev Pasteur til Sainte Beauve — er helt igjennem Hjertets, ikke Forstandens. Jeg hengiver mig saaledes til den Tro, der fremkaldes af naturlige Følelser, f. Ex. naar man sidder ved et Dødsleje hos En, man har elsket, og hvis sidste sukkende Aandepust man iagttager. I en saadan Stund er der Noget, som siger os, at Verden maa være noget Andet end en Samling Fænomener, der opretholde en mekanisk Ligevægt, udrunden af Kaos blot som Følge af Naturkræfter. Vi føres jo dog til Erfaring om, at vore Tanker og Begreber stadig maa forandres og rettes; vi se uafladelig, at Naturen i Smaat og i Stort er indrettet anderledes, end vi hidtil antoge.

Idet han med Varme hævdede, at hans videnskabelige Forskninger vare upaavirkede af hans filosofiske og religiøse Anskuelser, erklærede han, at han med Videnskabsmandens fulde Stolthed vilde forkynde det som sin Opdagelse, at Materien selv kan ordne sig som en levende Celle, dersom han virkelig gjorde en saadan Opdagelse. Men med samme Stolthed og Sandhedskjærlighed vilde han nu forsikre, at Læren om Selvfostring er lutter Indbildning, efter hvad Videnskaben for Tiden kan skjønne. Og han tilføjede: Der findes i enhver af os to Mennesker, det ene er Forskeren, som har gjort rent Bord, og som kun ad Iagttagelsens og Erfaringens Vej vil vandre hen mod højere Kjendskab til hele Naturen, og det andet et Væsen, som er Barn af Tro og af Tvivl. Dette Menneske græder over dem, der gaa bort, og som vi desværre ikke kunne bevise, at vi skulle faa at se paany; alligevel maa vi tro og haabe det, ligesom vi ikke selv ville dø som en Vibrion, men tænke, at den Kraft, der lever i os, kun maa undergaa en Forvandling. Vi nødes til at blive staaende overfor disse to, indbyrdes ganske skilte Omraader, og ve den, der til Trods for den menneskelige Videns saa bestemt begrænsede Magt vil lade den som Ene- og Overherre trænge ind paa det Omraade, hvor den er afmægtig.

Det maa med fuld Føje gjøre et opløftende Indtryk, at i Jesu mangfoldige og tunge Lidelser har ingen Kvinde haft selv den allermindste Skyld .... Jesus havde ingen Fjender blandt Kvinderne.

B. Riggenbach.

Menneskets Udødelighed.

„Daaren siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud" (Davids Salme 14).

Se paa Alt, hvad Gud har skabt, hvor herligt!
Alt i Øjemed, en Hensigt har!
Alt beviser klart: en Skaber kjærligt
for sin ringeste Skabning Omsorg bar.
Mennesket ham heri Livet ligner
og har mange Underværker skabt —
skulde derfor den, hvem Gud velsigner
med sit Guddoms Lys, tilsidst gaa tabt?

Mennesket sig vistnok næppe kjender,
skjøndt en Guddomsflamme i hans Barm
leder ham til Storhed, naar den brænder
i hans Bryst og driver frem hans Arm.
Vældig, han Naturens Kraft vil tvinge
til sit Øjemed paa Land og Hav —
dog var Mandens Maal i Livet ringe,
hvis hans Bane endte ved hans Grav.

Dybt paa Sjælens Indre Noget lyder —
det er Aandens Stemme i vort Bryst —
det er Guddomslyset, som indgyder
i vort Hjerte Eviglivets Trøst:
„Aanden kan ej dø — den altid lever —
aldrig bliver Livets Fakkel slukt!
Hytten brydes ned, men Aanden svæver
hen til bedre Egne i sin Flugt."

C. C. A. Christensen.

Abonner!

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1 og 15 i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy**, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).